

Ἐννεὰ μῆνες μ' ἐύζ-ζασεν ἡ ἔρημή μου μάννα
 τσαὶ τώρῃ τῆς ἐρνίστηκα, γλυτσειά μου μαζ-ζουράνα
 (ἐύζ-ζασε = ἐβύζασε, ἐρνίστηκα = ἐγκατέλειπα) Κάρπ. Ἡ
 σημ. καὶ μεσν. 3) Ἀπορροφῶ, ἐπὶ πραγμάτων ἐν γέ-
 νει ἀπορροφώντων ὑγρὰ Κεφαλλ. Πελοπν. (Γορτυν. Κο-
 ρινθ.) Σέριφ. : Ὁ ἀσβέστης βυzaίνει Κεφαλλ. Τὸ χωράφι
 βυzaίνει Κόρινθ. Ἡ μὲν δαλὰ βυzaίνει 'ς τὸ χτήμα μας
 Νάξ. Βυzaίνει τὸ πετσί 'ς τὸ δάγο (διὰ κτυπημάτων ἀπορ-
 ροφῆ τὴν ὑγρασίαν καὶ ἐφαρμόζεται καλῶς εἰς τὸν πάγ-
 κον πρὸς κατεργασίαν) Σῦρ. || Φρ. Τὸ 'χει βυζάζει (ἐνν.
 τὸ κρασί, ἐπὶ μεθύσου) Γορτυν. 4) Ἀπορροφῶ διὰ δί-
 νης, καταπίνω, ἐπὶ θαλάσσης Εὐβ. (Ψαχν.) : Μὴν πάς
 κατὰ 'κει, γιὰτ' ἔχ' μάτια κι θὰ σὶ β'ζάξ' ἡ θάλασσα.

Β) Μεταφ. 1) Οἶονεὶ ἀπορροφῶ τὴν ἱκμάδα τινός,
 ἐξασθενίζω Λέσβ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Τὸν β'ζαί' ἡ ἀρρώ-
 σμα Αἰτωλ. Οὐ τόπους ἐτοῦτους σὶ β'ζαί' (σὲ ἐξασθε-
 νίζει) αὐτόθ. β) Ἀμτβ. ἐπὶ μελῶν ἀσθενούντος παρε-
 χόντων τὴν αἰσθησιν νυγμῶν ἢ ζητούντων τανυτὸν Πόντ.
 (Χαλδ.) : Βυzaίν'νε τὰ ποδάρι μ' - τὰ δέρι μ' - τ' ὠμία μ'
 κττ. 2) Ἐκμεταλλεύομαι τινα οἰκονομικῶς ἀποσπῶν
 ὑλικά ὀφέλη πολλαχ. : Τὸν βυzaίνει καλὰ (τοῦ ἀφαιρεῖ
 ἀρκετὰ χρήματα). Τὸν βυzaίνει σὰν τὴν ἀβδέλλα. Βρῆκε
 ὁ δεῖνα καὶ βυzaίνει. Συνών. βυzaκῶνω 3.

βυζάκα ἡ, Κύπρ.—Δλιπέρι. Τζιυπρ. Τραούδ. 2, 21.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βυζάκι κατὰ τύπον μεγεθυντικόν.

1) Λίθος παραθαλάσσιος ἢ ποτάμιος (ἐκ τῆς ὁμοιό-
 τητος πρὸς μαστὸν διὰ τὴν στρογγυλότητα τοῦ σχήμα-
 τος) ἐνθ' ἄν. : Ποίημ.

Τὰ στήθη της ἐν' μάρμαρον, βυζάκα τὰ βυζά της
 τῶ ἄν ἔχουν γάλαν, πκοῖος πελ-λὸς π'ὰ νὰ τὰ πιπιλίση;
 Δλιπέρι. ἐνθ' ἄν. 2) Πέτρα ἐν γένει ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ.
 καὶ παρὰ Μαχαιρᾷ 1, 404. (ἐκδ. R. Dawkins) «καὶ τὸν
 πύργον, ὅπου εἶναι κοντὰ τῆς πόρτας τοῦ Φόρου, ἐγε-
 μῶσαν τον χῶμαν καὶ βυζάκες καὶ ἐποῖχαν τον ὡς γοιὸν
 καστέλλιν».

βυζακῆ ἡ, ἀμάρτ. βυzaτῆς Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βυζάκα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ῆς.

Τὸ διὰ βυζάκας κτύπημα, πετρεῖα : Ἀχτυπῶ σε μίαν
 βυzaτῆν καὶ γλέπεις.

βυζάκι τό, κοιν. β'ζάξ' βόρ. ιδιῶμ. βυzaτῆν
 Κύπρ. βυzaτῆ Θήρ. βουzaκι Ἡπ. βουzaτῆ Αἰγίν.
 βουzaκι Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βυζῆ διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -άκι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Παρὰ Σουῖδ. βιζάκιον =
 μικρὸς λίθος.

Α) Κυριολ. 1) Μικρὸς μαστὸς γυναικὸς καὶ ζῶου
 κοιν. καὶ Τσακων. : Τὰ βυzaκία τῆς κωπέλλας—τῆς κατοι-
 κούλλας κττ. κοιν. || Ἄσμ.

Εἶδα τὴ δούλεια π' ἄστραψε καὶ τὸ φεγγάρι ἐχάθη,
 εἶδα καὶ τὸ βυzaκι σου ποῦ εἶν' ἄσπρο σὰ θαδάκι
 Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἄλεσε, μύλο μ', ἄλεσε τῆς Μάρως τὰ βουzaτῆ,
 ποῦ τὰ λιμπίστη ὁ Κωσταντῆς το' ἔτρεχε τὰ σοκάτσα
 Αἰγίν.

Ἄσπρα βυzaκία κι ὁμορφα, δὲν εἶ πολλὰ μεγάλα,
 ἄχι καὶ νὰ τὰ βύzana πρίχον νὰ βγάλουν γάλα
 Κρήτ. Συνών. βυzέλλι, βυzούλλι. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν
 τύπ. Βυzaτῆ καὶ ὡς τοπων. Κύπρ. 2) Συνεκδ. τὸ μη-
 τρικὸν γάλα Πελοπν. (Ἀργολ. Μάν) : Θέλει νὰ πηῇ βυzaκι

τὸ παιδάκι μου. Ἀργολ. Δῶσ' τοῦ παιδιοῦ νὰ φάῃ τὸ βυ-
 ζάκι του Μάν.

Β) Μεταφ. 1) Μικρὸς παραθαλάσσιος ἢ ποτάμιος
 λίθος (διὰ τὴν στρογγυλότητα τοῦ σχήματος) Κύπρ. : Ἐ-
 πῆεν τὸ ἐγέμωσεν τοῖς ποδῆς του βυzaτῆ. || Ἄσμ.

Ἐβαλε τ' ἄστρη πάπλωμα, τὴν μαύρην γῆν κρεββάτιν
 καὶ δὐὸ βυzaτῆ τοῦ γιαιοῦ βάλ-λει μαξιλ-λαράκιν
 Συνών. βυzaκούδιν. Πβ. βυzaκόροτσα, βυzaκόπε-
 τρα, βύzaκος. 2) Ἀντικείμενον μαστοειδές, ὡς ἡ βολ-
 βώδης ρίζα τοῦ ἀσφοδέλου, ἢ ἀπὸ τῆς ρίζης φυτοῦ πα-
 ραφυᾶς κττ. (ιδ. Μ. Στεφανίδ. Ὁρολογ. Δημῶδ. 1, 18) Ἰων.
 (Κρήν.) Κύπρ. 3) Βότανον κατὰ τῶν χοιράδων, πιθα-
 νῶς διὰ τὰς μαστοειδεῖς του ρίζας ἢ τοῦ Διοσκουρ. (4,
 93) γαλίωψις (scrofularia peregrina) τῆς τάξεως τῶν
 γρομφαδιωδῶν (scrofulariaceae) (ιδ. Μ. Στεφανίδ. Ὁρολογ.
 Δημῶδ. 1, 10) Ἰων. (Κρήν.)

βυzaκιάζω ἀμάρτ. βυz-zaκιάζω Σύμ. βυza-
 τῆζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βυζάκι.

Προσκολλῶμαι που ἀσφαλῶς ἐνθ' ἄν. : Ἐβυz-zaκιάσε
 δάνω του κ' ἐν ἐξηκόλλα Σύμ. Ἐβυzaτῆσεν ἄνω μου
 σὰν τὸ τσιβίκιν τοῦ θ-θύλλον (τσιβίκιν = τσιμπούρι, θ-θύλ-
 λον = σκύλλου) Κύπρ. Συνών. βυzaκῶνω 2.

βυzaκίασμα τό, ἀμάρτ. βυz-zaκίασμα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. βυz-zaκιάζ-ζω

Ἡ προσκόλλησις ἐπὶ τινος.

βυzaκίδα ἡ, ἀμάρτ. βυz-zaκίδα Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βυζάκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ίδα.

Ἡ θηλὴ τῶν πλοκάμων τοῦ ὀκτάποδος.

βυzaκίτης ὁ, ἀμάρτ. βυzaτῆς Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βυζάκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ίτης.

Εἶδος μύκητος τοῦ ὁποῖου ἡ σὰρξ εἶναι σκληρὰ ὡς
 λίθος.

βυzaκόπετρα ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βυζάκι καὶ πέτρα.

Χάλιξ εὐμεγέθης παραθαλάσσιος ἢ ποτάμιος : Ἐπία-
 σεν μίαν βυzaκόπετραν τὸ ἔσυρén την ἄνω 'ς τὴν τῶεφα-
 λήν του. Συνών. βυzaκόροτσα, βύzaκος.

βυzaκόροτσα ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βυζάκι καὶ ρότσα.

Βυzaκόπετρα, ὁ ιδ.

βύzaκος ὁ, Πάρ. Κύπρ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. βυζάκι, διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ος.

Βυzaκόπετρα, ὁ ιδ.

βυzaκούδιν τό, Κύπρ. βυzaκούιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βυζάκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ούδι.

Μικρὸς χάλιξ παραθαλάσσιος ἢ ποτάμιος. Συνών. βυ-
 ζάκιν Β 1.

βυzaκουρίζω Νάξ. Ἀπύρανθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βυzaκούρι.

Θηλάζω : Ὅλη τὴ νύχτα τὸ βυzaκουρίζει ἀὸ μωρό. Τὸ
 μωρὸ ἐβυzaκούριζε ἀνε κ' ἐψυχομάχειε γιόλα.

